

det er en løbende proces. Efterhånden som flere lande opfylder betingelserne, kommer der også nye lande ind under HIPC, og så kan vi komme i den situation, at vi igen skal kigge på, om der skal bruges penge til det.

Jørn Jespersen (SF):

Det er et godt princip, at regeringen er indstillet på at eftergive hele gælden fra lande, som bliver HIPC-godkendt – også lande, som ikke er godkendt endnu – og dermed også i princippet eftergive eksportkreditten.

Det kommer til at handle om en international indsats, for vi ved alle sammen, at der er en række lande, som er så dybt forarmede og forgældede, at de i virkeligheden burde søge om HIPC-behandling, men ikke gør det, fordi der er et internationalt pres fra nogle af deres donorer og långivere for ikke at gøre det. Vi skal altså også i gang med en indsats for at forbedre HIPC-initiativet og rammerne for at bruge det på forskellig vis. Men det er ikke det, spørgsmålet i dag handler om, og derfor vil jeg igen koncentrere mig om spørgsmålet om, hvordan vi finansierer denne gældseftergivelse.

Når vi snakker eksportkredit, er det jo tydeligt, at der har været blandede formål med at give lånene. Der har for det første været det formål at give støtte til en række udviklingslande, men der er jo også tale om et kraftigt element af erhvervsstøtte, fordi man fjerner en risiko for danske virksomheder, der går og laver investeringer og projekter i fattige udviklingslande. Derfor virker det altså svært forklarligt at fastholde en linje, der går på, at når disse lån forfalder, og modtageren ikke længere er i stand til at betale dem, er det det pågældende udviklingsland, der skal betale hele eftergivelsen af gælden, ved at den bliver trukket af den samlede ulandsramme, på trods af at markedsværdien af lånene i dag er meget lille, fordi vi ikke kan få pengene tilbage, og på trods af at lånene i høj grad har været tilskud til danske virksomheder.

Jeg synes, det er en position, som det må være ganske svært for regeringen at forklare. Men jeg vil gerne her give ministeren en lejlighed til at begrunde, at det er regeringens politik, at det er ulandsrammen, der skal finansiere det, og at det ikke er en 100 pct.s eftergivelse af eksportkredit, der også har erhvervsstøtte som formål.

Jens Hald Madsen (V):

Jeg prøver jo at finde ud af, om der er sket en ændring i regeringens politik, og derfor må jeg spørge på en anden måde:

Den daværende udviklingsminister, hr. Jan Trøjborg, sagde den 26. oktober 2000 med hensyn til problemstillingen i at slette f.eks. eksportkreditrelateret gæld 100 pct., at det vil fratage landene ansvaret for selv at bidrage til en løsning og virke uretfærdigt på lande, der har været mere tilbageholdende med at gældsætte sig. Er den nuværende udviklingsminister uenig i den forklaring? Det er jo det, det handler om, hvis man begynder gældslettelse for HIPC-landene, og der er nogle, som ikke er godkendt til HIPC, fordi de har forsøgt at afvikle deres gæld. Kan udviklingsministeren ikke se en vis uretfærdighed i det?

Jann Sjursen (KRF):

Jeg må indrømme, at jeg synes, ministerens og regeringens initiativ efterhånden begynder at minde om det, jeg vil kalde en gratis omgang. Men lad det nu være.

Jeg er bekymret, fordi ministeren på det nærmeste insisterer på, at man skal tage eftergivelsen af eksportkreditgælden for de fire pågældende lande inden for ulandsrammen. Det perspektiv, som jeg synes ministeren også må forholde sig til, er, hvordan Danmark internationalt vil argumentere set i sammenhæng med andre landes bestræbelser på også at eftergive eksportkreditgæld. Finder ministeren, det generelt er acceptabelt, hvis nogle lande i endnu højere grad og måske i virkeligheden med indirekte dansk støtte vælger at finansiere gældseftergivelse inden for ulandsrammen ad den vej, ministeren er på vej til at bevæge sig ud ad?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Først til hr. Jørn Jespersen, som i sit spørgsmål faktisk var inde på en forbedring af HIPC: Jeg vil meget gerne give tilsagn om, at den danske regering vil forsøge at udbygge HIPC-initiativet, sådan som tingene ser ud nu. Det har vi gjort hele vejen igennem, bl.a. også ved, at vi yder bistand til, at den multilaterale gæld kan sættes ned.

Men der er altså bare det at sige til det, at sådan som ordningerne er i øjeblikket, er et lån et lån, og det skal man betale tilbage, uanset om det nu er den ene eller den anden form for lån. Sådan er det også i dette tilfælde, og derfor skal